

BÔNG HỒNG NHUNG THỨ TÁM

Khi đưa Hằng lên phòng, Trí có cái phong cách của một người đàn ông đưa người tình vào khách sạn. Anh thản nhiên đấm bên giường, ghé ngói xuống, tháo giầy tháo vớ, rồi đấm bên bà Hằng xoay mặt bà đối diện với anh. Bà Hằng chưa kịp phản ứng thì Trí đã khóa bà lại trong tay anh và hôn tới tấp trên mặt trên cổ bà.

BÔNG HỒNG NHUNG THỨ TÁM

Trần Mộng Tú

Bà Hằng liếc vội vào trong chiếc gương nhỏ, thoa chút má hồng trên má, một mầu son thật nhạt. Bà không dám trang điểm mạnh mẽ trông già, bà đã kín đáo ăn mặc trẻ trung hơn số tuổi của mình. Còn hai mươi phút nữa máy bay đáp xuống phi trường Tân Sơn Nhất, người đàn ông trẻ hơn bà mười lăm tuổi sẽ đón bà bên dưới. Bà thấy hơi hộp chen lên một chút ngượng ngùng.

Có ba tháng nay bà đã e-meo, gọi anh, nói điện thoại với Trí. Trí bằng tuổi em út bà, nhưng Trí rất lịch lãm, nhìn trong hình thấy khá sáng sủa, Trí có giọng nói trầm, không kiêu cách, Trí cho biết đang làm giám đốc một công ty du lịch tư nhân, hùn vốn với hai người bạn. Trí sẵn sàng làm người hướng dẫn viên, người yêu của bà Hằng sau ba tháng hai người biết nhau nhưng chưa biết mặt. Trí nói chưa lập gia đình bao giờ, bà Hằng vừa hoàn tất thủ tục ly dị được sáu tháng, không phải nuôi con nữa.

"Thật là tuyệt!" Trí nói tiếp

"Hằng hiểu là tình yêu không có tuổi phải không? Hằng ở trong hình không thấy nào ở tuổi 55 được, ngoài chiếc Hằng còn trẻ nữa"

Hằng giao của tiệm One Hour Photo của mình cho một người anh họ, vì Việt Nam gặp Trí, với mọi người trong gia đình bà giấu, chỉ nói là ghé thăm quê, thăm họ hàng.

Trí đón bà Hằng với bó hững nhưng bầy bông đở thắm. Bà Hằng hơi khựng lại một chút khi thấy Trí trẻ hơn trong hình rất nhiều, người đàn ông Việt Nam 40 ăn mặc không khác gì những người đàn ông Việt Nam có tiền ở Mỹ. Quần xám đậm, áo xám nhạt ngấn tay, cà vạt vàng nhạt, hơi nói lỏng (cổ ý) một chút đở khoe một cái cổ ngăm ngăm hững, khỏe mạnh.

Trí thuê một chiếc xe Camry còn mới, tự lái. Trí mở máy lạnh tủi đã trước khi bà Hằng bước vào xe. Trí nhìn rõ cái búi rúi của bà Hằng, Trí nhẹ nhàng trấn an bằng một câu hỏi:

“Hằng có biết tại sao lại là 7 bông hững mà không là 8 hay là 10?”

Bà Hằng chưa kịp trả lời thì Trí mỉm cười, giọng ấm áp nói tiếp:

“Vì Hằng chính là bông thứ 8 rúi. Người Pháp không bao giờ tặng hoa cho phụ nữ ở số chẵn cổ, vì họ luôn luôn kể nàng là một bông”

Bà Hằng lặng người đi một giây, từ lúc xuống máy bay phút này, bà mới gật đầu chào Trí, chưa nói được tiếng nào. Khi rời Mỹ, bà rất tự tin, bà nghĩ dù sao bà ở Mỹ lâu năm, tiếp cận đời sống văn minh hơn, nói tiếng Mỹ khá hơn và trẻ hơn những người đàn bà khác cùng tuổi bà ở Việt Nam rất nhiều, Trí sẽ thần phục, và mẹ bà rất nhanh.

Trí đã lấy sẵn buồng trong Continental cho bà, sau khi làm thủ tục giấy tờ, Trí không kịp tiếp nhận phòng, anh chốt chìa khóa của bà vào túi áo mình. Với cử chỉ lịch lãm, tự nhiên, anh nâng nhẹ khuỷu tay bà Hằng nói: “Hằng cần uống một chút gì cho mát trước khi lên phòng”

Bà Hằng gọi một ly nước dừa tươi, trong khi Trí uống bia. Hai người im lặng nhìn nhau. Đây là lúc cả hai cùng định giá kể đời diện. Trí uống một ngụm bia, nheo mắt nhìn bà Hằng một giây, khẽ mỉm cười, rúiంగా của ra đằng sau hơi duỗi người ra một chút trên ghế, chiếc sơ mi mỏng cho khí hậu nhiệt đới bám sát vào mình chàng, cho bà Hằng nhìn rõ thân thể còn quyến rũ của người đàn ông trẻ, bà búi rúi nhìn vào cây hoa bông giấy qua vai Trí. Trí như đọc được tư tưởng của bà Hằng, nói một câu vừa khen vừa trấn an:

“Hằng trẻ hơn tôi hình dung nhiều”

Bà Hằng tuy hài lòng, nhưng bất đầu cảm thấy hơi bất an.

Khi đưa Hằng lên phòng, Trí có cái phong cách của một người đàn ông đưa người tình vào khách sạn. Anh thản nhiên đến bên giường, ghé ngói xuống, tháo giầy tháo vớ, rúi đến bên bà Hằng xoay mặt bà đời diện với anh. Bà Hằng chưa kịp phản ứng thì Trí đã khóa bà lại trong tay anh và hôn tới tấp trên mặt trên cổ bà. Khi bà vừa kịp nhập vào đà cuốn hút của Trí, thì lại đúng lúc Trí buông bà ra. Anh cúi xuống đi vớ đi giầy, nói nhẹ nhàng với bà:

“Em nghỉ một chút cho thoải mái, Tôi sẽ trẻ lại đón em chiều nay, mình đi ăn, đi chơi.”

Chữ “em” Trí gọi bà, làm bà quên bống đi cái khoảng cách 15 năm giữa bà và Trí.

Bà Hằng ở lại Việt Nam hai tuần, bà tiêu đến đống mỹ kim cuối cùng của số tiền tám ngàn mang về. Trong đó có tiền khách sạn, tiền du lịch, tiền may sắm cho người tình trẻ. Bà không hối hận, bà tự nhủ “Nếu như Trí có quên bà ngay, sau khi bà rời Việt Nam thì cũng là chuyện tất nhiên, bà nhiều tuổi hơn Trí quá, bà chẳng trông mong gì một mối tình lâu dài. Đây là một sự trao đời lịch sự. Cả hai cùng biết giá của món hàng

mình phải trả”

Nhưng thật sự bà Hằng có hạnh phúc trong hai tuần lễ đó không thì chưa có mình bà trả lời được. Cách đây 3 năm, ông Tâm chọn bà, đã về Việt Nam lấy một người con gái hơn con gái đầu lòng của ông bà hai tuần. Ông Tâm lấy lên lút, và tìm cách cứ vài tháng lại về du lịch Việt Nam một mình. Bà Hằng biết được, ông Tâm ra đi đâu kiện lý do hôn hay chấp nhận cho ông một căn hai quê. Bà Hằng vì tự ái, chọn gì pháp lý đi.

Đến trả thù, bà đi mỹ viện chọn trang lại nhan sắc, đi ghi tên tập thể dục thể thao, đi học khiêu vũ, và cuối cùng bà nghe lời bè bạn, vào internet tìm bạn phương xa. Phong trào về Việt Nam tìm bạn trai trả thù hơn mình không còn là vấn đề phải tránh né khi đi cập bến. Đã có nhiều bà bạn hơn bà 5,6 tuần. Nghĩa là đã sáu mươi vấn đề được người yêu, người bạn kém mình mười tuần rất thường. Các bà quan niệm đàn bà sống lâu, trả dài hơn đàn ông, nhất là đàn bà sống ở Mỹ. Tiền bạc và những tiện nghi vật chất đã giúp các bà không những có bạn ngoài trả trung mà trong tâm họ cũng quên đi một số năm tháng đã đi qua đời mình.

Trong hai tuần ở Việt Nam, bà Hằng được Trí chiêu chuộng hết sức, coi bà như một người tình bé bỏng. Khi Trí đưa bà lên núi thì bà tưởng chàng là Sơn Tinh, vì chàng vừa leo dốc vừa đỡ bà mà không biết mệt, khi chàng đưa bà xuống biển thì bà ngỡ chàng là Thủy Tinh vì chàng bơi giỏi quá, thân thể chàng còn đẹp quá! Bà mơ màng nghĩ kiếp trước có thể bà là Mỹ Nương con của vua Hùng Vương thứ 18 nên kiếp này mới gặp Trí. Khi Trí tiêu tiền của bà thì bà hơi hơi hoảng, nhưng bà vội nhún lòng. “Tiền bạc mà làm gì, lúc chết đâu đem theo được, hãy tận hưởng mọi tình cuối đời, ta đang mua hạnh phúc mà”

Bà Hằng ngồi trên máy bay trả về Mỹ, nhìn qua khung cửa sổ nghĩ đến Trí đang đi tìm mua một bó hồng nhung 7 đóa để đón một người đàn bà khác trong chuyến bay sắp tới. Bà hình dung ra nét cười nhẹ, có chút lịch lãm, giọng nói ấm áp của Trí khi nói về bông hoa thứ 8 với một người đàn bà ít ra cũng hơn chàng có 10 tuần.

Phi đạo xa đến, nhà của bé lại, cây cỏ mờ nhạt. Tất cả bóng biển mặt trời còn lại những từng khí quyển chồng lên nhau như ngàn chiếc dù trắng, xóa sạch cỏ núi của Sơn Tinh, cỏ biển của Thủy Tinh.... . Bà Hằng ôm ngực kêu lên trong cuống họng:

” Ôi Mỹ Nương!”

Trần Mộng Tú

Theo: Văn Thơ Lạc Việt